

Sygn. akt: I C 994/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 07 marca 2018 r.

Sąd Rejonowy w Krośnie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Bartłomiej Fiejdasz
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Agnieszka Woźniak

po rozpoznaniu w dniu 7 marca 2018 r. na rozprawie

sprawy z powództwa W. W.

przeciwko(...) w W.

o zapłatę kwoty 40 000,00 zł

I. zasądza od strony pozwanej (...)

w W. na rzecz powoda W. W. kwotę 30 000,00 zł (słownie: trzydzieści tysięcy złotych) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 20 000,00 zł od dnia 04 września 2014 r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 10 000 zł od dnia 07 lutego 2016 r. do dnia zapłaty.

II. w pozostałym zakresie powództwo oddala.

III. zasądza od strony pozwanej (...)

w W. na rzecz powoda W. W. kwotę 2 746,72 zł (słownie: dwa tysiące siedemset czterdzieści sześć złotych i 72/100) tytułem zwrotu kosztów procesu.

IV. nakazuje Kasie Sądu Rejonowego w Krośnie ściągnąć od strony pozwanej (...) w W. kwotę 1 500,00 zł (słownie: jeden tysiąc pięćset złotych) tytułem nieuiszczonej części opłaty sądowej od pozwu, od uiszczenia której powód był zwolniony.

V. pozostałą częścią nieuiszczonej opłaty sądowej od pozwu obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt I C 994/15

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 07 marca 2018 r.

Powód W. W. wystąpił z pozwem przeciwko (...) w W. o zapłatę kwoty 40 000,00 zł tytułem zadośćuczynienia wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 03 września 2014 roku do dnia zapłaty, wnosząc też o ustalenie odpowiedzialności pozwanego na przyszłość za skutki wypadku powoda z dnia 10 marca 2014 roku oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu W. W. podał, że na skutek wypadku drogowego z dnia 10 marca 2014 r., którego sprawca nie został nigdy ustalony, doznał obrażeń ciała w postaci urazu głowy, wstrząśnienia mózgu, stłuczenia klatki piersiowej oraz wieloodłamowego złamania trzonu łopatki lewej z przemieszczeniem wraz z wyłamanym wolnym fragmentem ok. 20 mm z okolicy podpanewkowej. Wystąpiły też u niego zmiany w odcinku szyjnym kręgosłupa, złamanie 3 żebra w części tylnej, było również podejrzenie złamania 4 żebra części tylnej, 5-9 żebra oraz podejrzenie złamania obojczyka. Po wyjściu ze szpitala odbył długie i żmudne leczenie oraz rehabilitację, korzystał również z pomocy psychologa. Wypadek wywołał u niego rozległe zmiany w sferze zdrowia fizycznego i psychicznego. W. W. zgłosił roszczenie stronie pozwanej, w toku postępowania likwidacyjnego została mu przyznana kwota 10 000,00 zł tytułem zadośćuczynienia, która w ocenie powoda jest stanowczo za mała. Odnośnie ustalenia odpowiedzialności pozwanego na przyszłość powód podniósł, że uchroni go to w przyszłości od ewentualnego osobnego procesu i pozwole na wyeliminowanie lub przynajmniej złagodzenie trudności dowodowych mogących wystąpić w kolejnej sprawie odszkodowawczej ze względu na upływ czasu pomiędzy wystąpieniem zdarzenia a dochodzeniem naprawienia szkody.

W odpowiedzi na pozew (k. 63-67) pozwany (...) wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu strona pozwana podniosła, że(...)spełnił już swoje zobowiązanie poprzez zapłatę na rzecz powoda kwoty 10 000,00 zł tytułem zadośćuczynienia i powód nie ma podstaw do żądania dodatkowej kwoty w wysokości 40 000,00 zł.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 10 marca 2014 roku w miejscowości W. doszło do wypadku drogowego, w którym ucierpiał powód W. W.. Powód jadąc rowerem został potrącony przez nieznanego sprawcę, który nieustalonym pojazdem poruszał się w kierunku R.. Kierowca wyprzedził jadącego rowerem powoda, a następnie rozpoczął manewr skrętu w prawo i w ten sposób uderzył w prawidłowo jadącego rowerzystę. W. W. przewrócił się razem z rowerem uderzając mocno w głowę, a sprawca odjechał z miejsca zdarzenia nie zatrzymując się i nie udzielając pomocy poszkodowanemu.

Na miejsce zdarzenia została wezwana Policja oraz Pogotowie (...). Policja prowadziła postępowanie karne w sprawie zaistniałego w dniu 10 marca 2014 roku w miejscowości W. wypadku drogowego, w którym obrażeń ciała doznał kierujący rowerem W. W. w postaci: wstrząśnienia mózgu, stłuczenia klatki piersiowej i złamania lewej łopatki, które spowodowały rozstrój zdrowia i naruszyły czynności narządów ciała na czas powyżej 7 dni trwających, tj. o przestępstwo określone w art. 177 § 1 kk. W dniu 09 maja 2014 roku zostało wydane postanowienie o umorzeniu dochodzenia z powodu niewykrycia sprawcy przestępstwa, sprawa została wpisana do rejestru przestępstw.

W. W. został odtransportowany do Wojewódzkiego Szpitala (...) w K. na Oddział (...) Ogólnej, Onkologicznej i Naczyniowej, gdzie przebywał do 14 marca 2014 roku. Po wykonaniu szeregu badań stwierdzono u powoda: stan po urazie głowy, wstrząśnienie mózgu, stłuczenie klatki piersiowej oraz wieloodłamowe złamanie trzonu łopatki lewej wraz

z przemieszczeniem wraz z wyłamanym wolnym fragmentem ok. 20 mmm z okolicy podpanewkowej. Zastosowano leczenie zachowawcze, założono powodowi kamizelkę S.'a oraz podano leki przeciwbólowe. Zostało wykonane TK głowy i kręgosłupa szyjnego, USG brzucha, RTG klatki piersiowej, które dodatkowo wykazało złamanie 3 żebra w części tylnej, podejrzenie złamania 4 żebra w części tylnej, 5-9 żebra oraz podejrzenie złamania obojczyka; wykonano również badanie RTG barku lewego. Poszkodowany był konsultowany w trakcie hospitalizacji przez lekarza ortopedę.

W badaniu TK głowy nie uwidoczniono zmian o charakterze pourazowym w zakresie struktur kostnych czaszki i mózgowia. W odcinku szyjnym kręgosłupa uwidoczniono zmiany zwyrodnieniowe i dyskopatyczne z osteofitozą

trzonów kręgow wielopoziomowo – bez złamań kostnych. W dniu 17 lipca 2014 roku powodowi wykonano badanie rezonansem magnetycznym stawu barkowego lewego, które wykazało przebyte złamanie lewej łopatki ze zniekształceniem poniżej panewki, a także liczne zmiany o charakterze zwyrodnieniowo-zniekształcającym stawu barkowego lewego.

Przy wypisie ze szpitala (...) zalecono kontrolę w Poradni Chirurgicznej, Ortopedycznej, Neurologicznej oraz przepisano leki, głównie przeciwbólne. Powód otrzymał zalecenie noszenia ortezy. Do końca maja 2014 roku poszkodowany był pacjentem Poradni Chirurgicznej. Z powodu utrzymujących się bólów barku, do połowy marca 2015 roku W. W. kontynuował leczenie w (...). Od sierpnia 2014 r. powód rozpoczął leczenie w Ośrodku (...) z powodu ograniczenia ruchomości barku. W okresie od dnia 11 sierpnia 2014 roku do 26 sierpnia 2014 roku, od dnia 20 października 2014 roku do 14 listopada 2014 roku, a następnie od dnia 18 lutego 2015 roku do 03 marca 2015 roku, pokrzywdzony odbył serię zabiegów rehabilitacyjnych. Ponadto od dnia 01 czerwca 2015 roku do dnia 16 czerwca 2015 roku poszkodowany przebywał w Sanatorium w B. z powodu uogólnionej choroby zwyrodnieniowej kręgosłupa. Powód leczył się również do października 2014 roku w Poradni Neurologicznej z powodu zawrotów i bólu głowy, a także silnych dolegliwości bólowych stawu barkowego lewego. Przez około 2 tygodnie po wypadku, z powodu utrzymujących się silnych dolegliwości bólowych, powód spał w pozycji siedzącej na fotelu, gdyż nie mógł leżeć w łóżku. W. W. na dolegliwości bólowe skarżył się przez okres około pół roku, w tym czasie regularnie musiał zażywać duże ilości leków przeciwbólowych.

Poszkodowany z powodu stresu doznanego w czasie wypadku komunikacyjnego rozpoczął leczenie psychologiczne w (...), które trwało do końca sierpnia 2014 r. W. W. był podłamany psychicznie przede wszystkim z tego względu, że sprawca po wypadku pozostawił go nieprzytomnego, nie udzielając mu pomocy. Poszkodowany od czasu wypadku zaczął cierpieć na lęki, stał się nerwowy, miał koszmary nocne, pojawiły się zawroty głowy. W. W. obawiał się jazdy samochodem, zaczął cierpieć na bezsenność, co utrudniało mu codzienne funkcjonowanie. Stan zdrowia wpłynął negatywnie na koncentrację powoda, na jego pewność siebie. Od lekarza poszkodowany otrzymał leki uspokajające, również antydepresyjne.

Powód nadal odczuwa negatywne następstwa wypadku drogowego, które objawiają się okresowymi bólami głowy, barku, klatki piersiowej, żeber, kręgosłupa, lewej ręki i lewego boku oraz ogólnym dyskomfortem psychofizycznym. Do czasu wypadku pokrzywdzony był osobą bardzo aktywną fizycznie, uprawiał kolarstwo jeżdżąc nawet po kilkanaście – kilkadziesiąt kilometrów dziennie, startował w amatorskich zawodach kolarskich. Po zdarzeniu musiał z tej aktywności zrezygnować, co negatywnie odbiło się na stanie jego zdrowia psychicznego. W. W. obawiał się jazdy rowerem po drogach, aktualnie jeździ o wiele rzadziej i jedynie po chodnikach i bocznych uliczkach, a do domu zakupił rower stacjonarny. Przed wypadkiem W. W. był osobą towarzyską, wesołą, lubił towarzystwo kolegów, po tym wypadku spotkania ze znajomymi stały się rzadsze. Powód stał się bardziej zamknięty w sobie, drażliwy, bojaźliwy. Przez pierwszy okres po wypadku pokrzywdzonemu pomagali znajomi m.in. w codziennych zakupach czy przy wyprowadzaniu psa. Do poszkodowanego co drugi dzień przyjeżdżała także córka K. W., przywoziła mu jedzenie, pomagała przy ubieraniu i codziennej higienie, gdyż powód nie był w stanie sam się umyć. Usztywnienie na bark pokrzywdzony nosił przez okres kilku tygodni. Pomimo zakońzonego leczenia i odbytych zabiegów rehabilitacyjnych, W. W. nie powrócił do stanu zdrowia sprzed wypadku, nadal odczuwa bóle przede wszystkim barku. Powód ma ograniczoną ruchomość lewej ręki.

Wnioskiem z dnia 05 maja 2014 roku pokrzywdzony wystąpił do strony pozwanej, za pośrednictwem (...) S.A. o wypłatę odszkodowania i zadośćuczynienia. (...) S.A. wniosek przekazało pozwanemu w dniu 04 sierpnia 2014 roku. Powodowi, po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego, została przyznana kwota 10 000,00 zł tytułem zadośćuczynienia, kwota 2 304,00 zł tytułem kosztów opieki, kwota 200,00 zł tytułem uszkodzonego roweru, kwota 130,00 zł tytułem uszkodzonego kasku, kwota 250,00 zł tytułem uszkodzonej odzieży oraz kwota 615,00 zł tytułem kosztów leczenia.

W toku postępowania likwidacyjnego została wydana opinii lekarska zgodnie z którą u powoda stwierdzono 8% - owo trwały uszczerbek na zdrowiu (7% - obręcz kończyny górnej – wieloodłamowe złamanie szyjki chirurgicznej i trzonu łopatki lewej, 1% - klatka piersiowej, narządy wewnętrzne i kręgosłup piersiowy-złamanie 3 żebra po lewej i stłuczenie klatki piersiowej). W opinii tej stwierdzono, że powód po wyjściu ze szpitala przez 10 tygodni wymagał całkowitej opieki osób trzecich, a przez 2 kolejne pomocy częściowej.

Zdarzenie z dnia 10 marca 2014 r. miało negatywny wpływ na psychikę powoda, powodując zaburzenia emocjonalne, w istotny sposób zakłócające jego funkcjonowanie w pełnieniu ról życiowych. Konsekwencje w sferze psychicznej przejawiają się pogorszeniem komfortu życia, zakłóceniami snu oraz stanami niepokoju wywołanymi przykrymi skojarzeniami związanymi z wypadkiem, co skutkuje postawą unikania sytuacji wymagających korzystania z dróg publicznych,

a także koniecznością rezygnacji z zajęć ważnych dla powoda, gwarantujących dobrą formę fizyczną i psychiczną. Koncentracja na tym, co może wydarzyć się podczas uczestniczenia w ruchu drogowym wywołuje negatywne emocje i obawę przed jazdą na rowerze, co dotychczas było pasją poszkodowanego. Zaburzenia funkcjonowania emocjonalnego spowodowały konieczność wkładania większego niż przed wypadkiem wysiłku w wypełnianie obowiązków związanych z codziennymi czynnościami. Z tego powodu powód skorzystał z terapii psychiatrycznej i psychologicznej. Podjęcie leczenia i stosowanie się do zaleceń wskazuje na właściwą motywację w dążeniu do odzyskania równowagi psychicznej. Adekwatność dotychczasowej pomocy psychoterapeutycznej może uchronić powoda przed dodatkowymi, negatywnymi następstwami wypadku w przyszłości.

Z przyczyn wyłącznie neurologicznych długotrwały uszczerbek na zdrowiu powoda wyniósł 6% (pkt 10a rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej

z dnia 18 grudnia 2002 r.). W odniesieniu do stanu neurologicznego powód doznał urazu głowy z utratą przytomności oraz wtórnymi objawami wstrząśnienia mózgu – bez utrwalonych następstw neurologicznych. W oparciu o dostępne dane medyczne oraz wnioski z fizykalnego badania sądowno – lekarskiego przy uwzględnieniu wyników badań neuroobrazowych (TK głowy) i kręgosłupa, rokowania długoterminowe z tego zakresu pozostają umiarkowanie korzystne. W trakcie procesu diagnostyczno – leczniczego u powoda pojawiły się dolegliwości o symptomatologii wczesnego zespołu pourazowego w postaci przewlekłych dolegliwości somatycznych (ból i zawroty głowy), zaburzenia koncentracji, deficyty uwagi, okresowa bezsenność wraz z towarzyszącym poczuciem lęku. Objawy powyższe wymagały wsparcia psychologicznego oraz terapii w warunkach (...).

Przebyte zdarzenie komunikacyjne skutkowało czasowym ograniczeniem pełnej sprawności fizycznej oraz ograniczeniami z zakresu stanu narządu ruchu, które występowały do trzech miesięcy po urazie; aktualnie powód nie prezentuje istotnych deficytów i ubytków funkcjonalnych w aspekcie neurologicznym. Rokowania długoterminowe w ujęciu globalnym pozostają jednak niepewne, gdyż nie można

w pełni wykluczyć dalszych niekorzystnych następstw zdrowotnych, które mogą wystąpić lub ujawnić się w przyszłości. Powód wcześniej nie cierpiał na schorzenia, które wpłynęłyby na stan jego zdrowia po zdarzeniu. W początkowym okresie terapii powód, tj. do 3 miesięcy po urazie, wymagał okresowej i czasowej pomocy osób trzecich do dwóch godzin dziennie w tzw. czynnościach samoobsługowych oraz życia codziennego. W chwili obecnej nie wymaga takich form pomocy.

W zakresie ortopedycznym i chirurgicznym powód w wyniku wypadku doznał uszczerbku na zdrowiu w wysokości 15% na skutek złamania łopatki

z przemieszczeniem (5% - poz. 58b cyt. rozp.) oraz złamania sześciu żeber, w tym żebra 3 z przemieszczeniem powodującym zniekształcenie klatki piersiowej i złamania niecałkowitego żeber 4-9 (10% - poz. 99 a). Powód ze skutków urazu z dnia 10 marca 2014 roku został wyleczony, leczenie zostało przeprowadzone w sposób prawidłowy. U powoda dominują dolegliwości związane ze współistniejącą chorobą zwyrodnieniową. Złamanie łopatki lokalizowało się poza strefą powierzchni stawowej, co znacznie poprawiło rokowanie co do sprawności stawu łopatkowo – ramiennego. Powód przed wypadkiem cierpiał na wielomiejscowe zmiany o charakterze zwyrodnieniowo – zniekształcającym. Zmiany te zostały uwidocznione podczas wykonywania badań obrazowych wykonywanych w

przebiegu diagnostyki uszkodzeń pourazowych z dnia 10 marca 2014 r. Odniesione urazy, zwłaszcza okolicy lewego stawu łopatkowo – ramiennego, mogły okresowo nasilić dolegliwości związane z chorobą zwyrodnieniową. Powód w wyniku wypadku wymagał okresowego wsparcia osób trzecich. Nie był on co prawda osobą obłożnie chorą – mógł poruszać się samodzielnie, niemniej w okresie koniecznego używania ortezy, około 6 tygodni, możliwość zaspakajania podstawowych potrzeb życiowych była znacznie ograniczona. Konieczne wsparcie wynosiło przeciętnie 4 godziny dziennie. Dalej, przez kolejnych 6 tygodni potrzebna pomoc była konieczna przeciętnie 2 godziny dziennie.

W. W. doznał również uszczerbku na zdrowiu psychicznym w wysokości 5% w postaci cerebrastenii pourazowej (pkt 10a cyt. rozp.). Po wypadku powód prezentował objawy wzburzenia emocjonalnego (bezsenna noc, koszmary nocne, wzmożona nerwowość, drażliwość, lęki, zaburzenia koncentracji i uwagi) oraz istotne pogorszenie dotychczasowego funkcjonowania społecznego (zaniechanie dotychczasowych aktywności, izolowanie się od znajomych, unikanie miejsca wypadku, obniżenie dotychczasowych zainteresowań, poczucie obniżenia funkcjonowania poznawczego). Odczuwane przez powoda dolegliwości wskazują na istnienie bezpośredniego związku z urazem głowy, zawierając w sobie objawy zespołu po wstrząśnięciu mózgu tj. bóle i zawroty głowy, apatia, drażliwość, zaburzenia koncentracji, uwagi, wykonywania zadań umysłowych, osłabienie pamięci, bezsenność, wzmożone pobudzenie emocjonalne, z towarzyszącym uczuciem lęku, obniżonej samooceny, zmniejszona tolerancja sytuacji stresowych. Zespół takich objawów występuje po poważnych urazach głowy stosunkowo często i jest źródłem istotnego dysstresu. Istotną okolicznością, która dodatkowo negatywnie wpłynęła na stan psychiczny powoda, była ucieczka sprawcy z miejsca wypadku. Mimo, iż badany ma niepełną pamięć okresu po wypadku to nadal uporczywie przeżywa pozostawienie go

w stanie nieprzytomności przez sprawcę. Po kilku sesjach z psychologiem badany zaczął odczuwać stopniową poprawę, lepiej sypiać, otrzymał wskazówki dotyczące radzenia sobie z lękiem, zaczął z powrotem jeździć rekreacyjnie na rowerze. Objawy stopniowo zmniejszyły swoje nasilenie, obecnie występują niewielkiego nasilenia objawy lękowe. Powód aktualnie nie stosuje leczenia farmakologicznego, poza preparatami ziołowymi. Przebyty zespół objawowy powodował ubytek natury psychicznej na zdrowiu poszkodowanego trwający około 2 lat. Obecnie występujące zaburzenia lękowe o niewielkim nasileniu nie zaburzają codziennego funkcjonowania badanego w sposób istotny. Zaburzenia obecne po wypadku nie występowały wcześniej. Dolegliwości odczuwane przez powoda wymagały farmakoterapii objawowej do czasu ustąpienia objawów oraz wsparcia psychologicznego. Uraz psychiczny, który zaistniał po poważnym urazie głowy, może w przyszłości skutkować zwiększoną wrażliwością na sytuacje stresowe i obniżonymi zdolnościami adaptacyjnymi badanego, który przed wypadkiem nie przejawiał istotnych zaburzeń funkcjonowania.

/dowód: kopia postanowienia KP w J. z dn. 10.05.2014 RSD 40/14 – k. 12; karta informacyjna Wojewódzkiego Szpitala (...) w K. z 14.03.2014 r. – k. 12; historia choroby z Poradni Chirurgicznej i Neurologicznej - k. 14 – 18, k. 21-23; badanie RTG - k. 19 – 20; historia choroby (...) - k. 24; dokumentacja fotograficzna - k. 25; wywiad opiekuna chorego - k. 26 – 28; historia choroby poradni ortopedycznej - k. 29; wynik badania rezonansu magnetycznego – k. 30; historia choroby (...) - k. 31 - 33; karta informacyjna leczenia uzdrowiskowego - k. 34; zaświadczenia - k. 35 – 37; historia choroby poradni laryngologicznej - k. 38 – 40; korespondencja elektroniczna - k. 42; kopia dowodu doręczenia - k. 41; pisma strony pozwanej z 18.09.2014 r., z 10.02.2015r. – k. 42/8-43, 74-75; faktury vat nr (...)r. z 24.03.2014r. i nr 5/07/2014 /G z 16.07.2014 r. – k. 44; skierowanie na leczenie uzdrowiskowe z 16.12.2015 r. – k. 88-90; notatka urzędowa z 10.03.2014 r.; prywatna opinia lekarska z 16.05.2014 r. – k. 76-81; zeznania świadka W. T. – k. 98; zeznania świadka J. R. – k. 98/2-99; zeznania świadka K. W. – k. 99-400; opinia biegłego psychologa A. W. – k. 114-115; opinia biegłego neurologa G. C. – k. 118-120; opinia biegłego ortopedy A. P. – k. 121-125, 156-157; opinia biegłej psychiatry E. G. – k. 163-167, 192; zeznania powoda W. W. – k. 202/2-203/

Wszystkie dowody z dokumentów nie budzą zastrzeżeń Sądu co do ich prawdziwości i rzetelności i nie były kwestionowane przez strony. Sąd uznał je w całości za wiarygodne.

Sąd dał wiarę w całości zeznaniom świadków W. T., J. R. oraz K. W., jak również powoda W. W., gdyż są ze sobą spójne, pokrywają się wzajemnie, są logiczne i uzupełniają się w całości z zebranych w sprawie materiałem dowodowym.

Sąd uznał w całości za wiarygodne wszystkie opinie sporządzone przez biegłych w niniejszej sprawie, bowiem są one kompetentne, jasne i rzetelne. Opinie zostały wydane przez właściwych specjalistów i odpowiadają na wszystkie postawione pytania. Zarzuty stron zostały przekonująco odparte przez biegłych i ostatecznie strony nie domagały się powoływania kolejnych biegłych.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie, lecz jedynie w części.

Poza sporem była okoliczność, że w dniu 10 marca 2014 roku doszło do wypadku, w którym obrażeń ciała doznał powód W. W.. Z uwagi na fakt, że sprawca wypadku zbiegł z miejsca zdarzenia i nie udało się go ustalić (k. 12), W. W. z roszczeniem o zadośćuczynienie opartym na art. 445 k.c. wystąpił za pośrednictwem ubezpieczyciela do strony pozwanej – (...). Zgodnie z art. 98 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. nr 124 poz. 1152 z późn. zm.) do zadań w/w Funduszu należy zaspokajanie roszczeń z tytułu ubezpieczeń obowiązkowych, o których mowa w art. 4 pkt 1 i 2 ustawy, w granicach określonych na podstawie przepisów rozdziału 2 i 3, za szkody powstałe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (pkt1) na osobie, gdy szkoda została wyrządzona w okolicznościach uzasadniających odpowiedzialność cywilną posiadacza pojazdu mechanicznego lub kierującego pojazdem mechanicznym, a nie ustalono ich tożsamości.

Strona pozwana nie kwestionowała swojej legitymacji biernej i wypłaciła powodowi tytułem zadośćuczynienia, na podstawie decyzji z dnia 18 września 2014 roku, kwotę 10 000,00 zł oraz stosowne odszkodowanie, którego wysokości W. W. w przedmiotowym postępowaniu nie zakwestionował.

Postawą odpowiedzialności strony pozwanej są przepisy art. 444 § 1 k.c. oraz art. 445 § 1 k.c. Zgodnie z treścią art. 445 § 1 k.c., w wypadkach przewidzianych w art. 444 k.c., Sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Wysokość zadośćuczynienia ma charakter indywidualny i w każdym przypadku zależy od okoliczności konkretnej sprawy. Utrwalone orzecznictwo wskazuje, że przy ustalaniu "odpowiedniej sumy" sąd powinien kierować się celami oraz charakterem zadośćuczynienia i uwzględnić wszystkie okoliczności mające wpływ na rozmiar doznanej szkody niemajątkowej. Podstawowe znaczenie musi mieć rozmiar doznanej krzywdy, o którym decydują przede wszystkim takie czynniki, jak rodzaj uszkodzenia ciała czy rozstroju zdrowia, ich nieodwracalny charakter polegający zwłaszcza na kalectwie, długotrwałość i przebieg procesu leczenia, stopień cierpień fizycznych i psychicznych, ich intensywność i długotrwałość, wiek poszkodowanego i jego szanse na przyszłość oraz poczucie nieprzydatności społecznej (por. wyrok SN z dnia 2004 kwietnia 2001 r., II CK 131/03, LEX nr 327923).

Z jednej strony zatem zadośćuczynienie musi przedstawiać wartość ekonomicznie odczuwalną, z drugiej zaś powinno być utrzymane w rozsądnych granicach (wyrok SN z dnia 10 marca 2006 r., IV CSK 80/05, OSNC 2006/10/175).

Powód na skutek zdarzenia z dnia 10 marca 2014 roku doznał masywnego urazu głowy z utratą przytomności oraz wtórnymi objawami wstrząśnienia mózgu, urazu klatki piersiowej z wieloodłamowym złamaniem łopatki lewej, złamania sześciu żeber, w tym złamania żebra 3 lewego z przemieszczeniem i złamania niecałkowitego żeber 4-9 lewych (bez przerwania ciągłości kości na całym obwodzie) oraz wielomiejscowych otarć i potłuczeń.

Powołani w sprawie biegli z zakresu ortopedii, z zakresu neurologii, psychologii oraz z zakresu psychiatrii wskazali, że powód w następstwie wypadku z dnia 10 marca 2014 roku doznał łącznie 26 % - owego uszczerbku na zdrowiu: ortopedycznego

i chirurgicznego 15% (k. 123 i 156 – pkt 99 a oraz 58b Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18.12.2002 r.), neurologicznego 6% (k. 120 – pkt 10a w/w rozporządzenia) oraz na zdrowiu psychicznym 5% (k. 164 i opinia z dnia 05.02.2018 r. – pkt 10 w/w rozporządzenia). Należy wskazać, że wszyscy biegli ustalili, że doznane przez poszkodowanego W. W. obrażenia pozostają w związku przyczynowym z wypadkiem z dnia 10 marca 2014 roku.

W dniu 10 marca 2014 roku, podczas wykonywania szeregu badań

u przywiezionego z miejsca wypadku powoda, stwierdzono zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa. Jednak, jak wynika z przeprowadzonego postępowania dowodowego,

z zeznań świadków i samego W. W., przed wypadkiem mimo wieku i w/w zmian zwyrodnieniowych, był on całkowicie sprawnym, aktywnym człowiekiem, nie odczuwał żadnych dolegliwości. Powód codziennie jeździł na rowerze, była to jego pasja, pokonywał podczas tych codziennych przejazdów po kilkanaście – kilkadziesiąt kilometrów. Na skutek wypadku W. W. musiał całkowicie na jakiś czas zrezygnować z uprawiania swojej pasji, co negatywnie odbiło się na stanie jego zdrowia psychicznego.

Na skutek wypadku pokrzywdzony był zmuszony podjąć leczenie, u wielu lekarzy specjalistów, odbył konieczną rehabilitację i leczenie sanatoryjne. Nosił ortezę, zażywał leki przeciwbólowe i uspokajające, nie był w pełni samodzielny – korzystał ze wsparcia córek oraz znajomych. W życiu codziennym pokrzywdzonemu towarzyszyły dolegliwości bólowe, utrudnienia i ograniczenia ruchowe (przez okres około 3 miesięcy), nie mógł spać w łóżku – przez okres kilku tygodni spał na siedząco w fotelu. U poszkodowanego pojawiły się zaburzenia emocjonalne (opinia biegłej psycholog k. 115), problemy z koncentracją, apatia, drażliwość, bezsenność, uczucie lęku, które zostały zakwalifikowane jako następstwa wstrząśnienia mózgu. Powód skorzystał ze wsparcia psychologicznego oraz psychiatrycznego, wiązało się to

z koniecznością przeprowadzenia leczenia farmakologicznego (opinia biegłej psychiatry k. 163-164). Pokrzywdzony do chwili obecnej odczuwa skutki wypadku, pojawiają się u niego bóle i zawroty głowy, ograniczona ruchomość ręki. W. W. powrócił do jazdy na rowerze, ale jeździ bocznymi uliczkami, odczuwając w dalszym ciągu strach przed kolejnym wypadkiem.

Jak wynika z opinii biegłej psychiatry, z zeznań świadka K. W., jak również z zeznań samego powoda, największym negatywnym przeżyciem dla powoda był fakt pozostawienia go, nieprzytomnego, przez sprawcę wypadku, bez udzielenia mu żadnej pomocy.

Należy więc stwierdzić, że u powoda, co zresztą nie było kwestionowane przez stronę pozwaną, wystąpiła krzywda związana z odczuwanymi, fizycznymi dolegliwościami oraz samopoczuciem psychicznym przy przyjęciu, że roszczenie zdefiniowane w art. 445 § 1 k.c. obejmuje wszelkiego rodzaju skutki negatywnych zmian, uważanych w potocznym znaczeniu za „krzywdę”, jakiej doświadczają osoby, u której delikt spowodował uszkodzenie ciała, czy to w postaci krzywdy odczuwanej na skutek utraty sprawności ciała, odczuwania fizycznego bólu i współistniejących stanów poczucia bezradności, uciążliwości wywołanej koniecznością poświęcania na czynności życiowe większej uwagi i wysiłku. Nie bez znaczenia dla oceny krzywdy powoda pozostaje fakt, że doznania bólowe, które wystąpiły u niego po wypadku

w sposób znaczny spowolniły jego aktywność życiową.

W ocenie Sądu w ustalonych okolicznościach sprawy, zasadnym było przyznanie powodowi ogólnie tytułem zadośćuczynienia kwoty 40 000,00 zł. W niniejszym postępowaniu, uwzględniając przyznaną w postępowaniu likwidacyjnym kwotę 10 000,00 zł, Sąd zasądził więc na rzecz W. W. kwotę 30 000,00 zł, oddalając powództwo w pozostałym zakresie (pkt I i II wyroku).

Sąd oddalił powództwo również w zakresie ustalenia odpowiedzialności strony pozwanej na przyszłość za skutki wypadku z dnia 10 marca 2014 roku. Z opinii biegłych wynika, że leczenie powoda zostało zakończone, a rokowania długoterminowe są umiarkowanie korzystne (opinia biegłego neurologa – k. 119, opinia biegłego ortopedy – k. 124).

O odsetkach ustawowych za opóźnienie Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c. Zobowiązanie do zapłaty zadośćuczynienia ma charakter zobowiązania bezterminowego, toteż przekształcenie go w zobowiązanie terminowe może nastąpić w wyniku wezwania wierzyciela (pokrzywdzonego) skierowane wobec dłużnika do spełnienia świadczenia (art. 455 k.c., wyrok SN z dnia 22 lutego 2007 r., I CSK 433/06, LEX nr 274209). Reguła wynikająca z art. 455 k.c. ulega jednak modyfikacji w odniesieniu do świadczeń przysługujących poszkodowanemu od zakładu ubezpieczeń. Zgodnie z treścią art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku

o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym

i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t. j.: Dz. U. 2013, poz. 392) zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. W przypadku gdyby wyjaśnienie w tym terminie okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie 14-u dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe, nie później jednak niż w terminie 90 dni od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie, chyba że ustalenie odpowiedzialności Zakładu (...) albo wysokości odszkodowania zależy od toczącego się postępowania karnego lub cywilnego (ust. 2 art. 14 ustawy). Zarówno odszkodowanie jak i zadośćuczynienie stają się wymagalne po wezwaniu ubezpieczyciela przez poszkodowanego do spełnienia świadczenia odszkodowawczego i od tej chwili biegnie termin odsetek za opóźnienie (art. 481 §1 k.c.).

Powód domagał się zasądzenia odsetek ustawowych od dnia 03 września 2014 r. do dnia zapłaty. Sąd zasądził odsetki od kwoty 20 000,00 zł od dnia 04 września 2014 r., gdyż pismo zawierające zgłoszenie szkody wpłynęło (zostało przekazane pozwanemu) w dniu 04 sierpnia 2014 roku. W piśmie tym powód domagał się przyznania mu tytułem zadośćuczynienia w wysokości 30 000,00 zł, a otrzymał on od strony pozwanej kwotę 10 000,00 zł. Tak więc co do kwoty 20 000,00 zł okres 30 dni,

o którym była mowa powyżej, upłynął w dniu 03 września 2014 roku, a nie w dniu

02 września 2014 roku, jak nieprawidłowo wskazano w pozwie. Natomiast dopiero

z pozwu strona pozwana dowiedziała się o dochodzeniu przez powoda dalszej kwoty 10 000,00 zł, tak więc odsetki w tym przypadku liczyć należy od daty doręczenia jej odpisu pozwu, doliczając ustawowy okres 30 dni, tj. odsetki należą się od dnia

07 lutego 2016 roku (k. 58). Wobec powyższego Sąd zasądził odsetki za opóźnienie od kwoty 10 000,00 zł od dnia 07 lutego 2016 r. do dnia zapłaty oddalając powództwo o zapłatę odsetek za okres wcześniejszy (pkt II wyroku).

Orzeczenie o kosztach (pkt III wyroku) opiera się na art. 100 k.p.c. Powód wygrał proces w 75%, a strona pozwana w 25%.

Na koszty poniesione przez powoda składają się: koszty zastępstwa procesowego w wysokości 2 417,00 zł (Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z 2002 r.), zaliczki na poczet opinii biegłych – 1 000,00 zł (k. 107), 465,96 zł (k. 151), 584,99 zł (k. 176) – co łącznie daje kwotę 4 467,95 zł. Na koszty poniesione przez stronę pozwaną składa się jedynie koszt zastępstwa procesowego – kwota 2 417,00 zł. Łącznie koszty w niniejszej sprawie wyniosły 6 884,95 zł. Z tej kwoty powód zobowiązany jest do poniesienia kwoty 1 721,23 zł (przegrał w 25%), a pozwany 5 163,72 zł (75%). W pkt III wyroku Sąd zasądził więc od strony pozwanej (...) w W. na rzecz powoda W. W. kwotę 2 746,72 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (4 467,95 zł – 1 721,23 zł).

Powód W. W. na mocy postanowienia z dnia 13.10.2013 r. (k. 47) był zwolniony z konieczności uiszczania opłat sądowych. Wobec tego faktu, od strony pozwanej Sąd w pkt IV nakazał ściągnąć Kasie Sądu Rejonowego w Krośnie kwotę 1 500,00 zł tytułem nieuiszczonej opłaty sądowej od pozwu (75% z kwoty 2 000,00 zł – art. 113 ustawy o kosztach

sądowych w sprawach cywilnych). Pozostałą częścią nieuiszczonej opłaty sądowej od pozwu w pkt V wyroku został obciążony Skarb Państwa.

ZARZĄDZENIE

- (...)

- (...)